

PROLOG

S UZARDĚNÝMI TVÁŘEMI KRÁČÍ rychle po městském chodníku, plavé vlasy se jí pohupují kolem ramen, sportovní tašku nese přehozenou na předloktí. Dojde k domu, zanoří ruku do kabelky a vytáhne klíče. Na ulici panuje ruch a shon, žluté taxíky se ženou sem a tam, lidé se vracejí z práce a hrnou se do obchodu s lahůdkami na rohu. Já ji ale nespouštím z očí.

Ve vchodu se zarazí a spěšně se ohlédne přes rameno. Jako by mě zasáhl elektrický proud. Může vnímat můj pohled? Schopnost vycítit, že nás někdo pozoruje, je genetické dědictví po předcích, díky němuž se nestávali kořisti dravých zvířat, a máme pro ni vyhrazenou část našeho mozku. I já si tuhle obrannou strategii vypěstovala – mravenčení, jako by mi po těle probíjela statická elektřina, automatický pohyb hlavy při pátrání po páru zvědavých očí. A zjistila jsem, jak je nebezpečné brát toto varování na lehkou váhu.

Ona se však pouze otočí opačným směrem, otevře dveře a zmizí uvnitř, aniž by se na mě podívala.

Nemá tušení, co jsem jí udělala.

Neví, jakou škodu jsem napáchala, jakou zkázu jsem uvedla do pohybu.

Pro tuhle mladou ženu se srdcovitým obličejem a nádherným tělem – ženu, kvůli které mě opustil můj manžel Richard – jsem neviditelná jako holub zobající drobečky na chodníku.

Nemá ponětí, co se jí stane, pokud bude pokračovat v tom, co dělá. Ani to nejmenší.

PRVNÍ KAPITOLA

NELLIE SI NEDOKÁZALA VYBAVIT, co ji probudilo. Ale když otevřela oči, u nohou postele stála žena v jejích bílých krajkových svatebních šatech a dívala se na ni.

Vykřikla a hrdlo se jí sevřelo, natáhla se po baseballové pálce opřené o noční stolek. Jak si však její oči začaly přivykat dennímu světlu, bušení srdce se zmírnilo.

Uvědomila si, že jí žádné nebezpečí nehrozí a trhaně se rozesmála. Iluzi vytvořily svatební šaty zabalené v igelitovém pytli, které včera vyzvedla v salonu a pověsila na dvířka skříně. Živůtek a nadýchaná sukně byly vycpané zmačkaným papírem, aby si zachovaly tvar. Nellie padla zpátky na polštář. Dech se jí zklidnil a ona pohlédla na velké modré číslice na budíku na nočním stolku. Příliš brzy. Zase.

Natáhla paže za hlavu a levou rukou vypnula budík, aby zbytečně nezvonil. Diamantový zásnubní prsten od Richarda na prstě jí připadal těžký a cizí. Ani jako malá nedokázala jen tak usnout. Matka neměla na zdlouhavé uspávací rituály trpělivost, zato otec ji jemně hladíval po zádech a přes tenkou noční košilku na ně psával prstem slova a věty jako *Miluju tě* nebo *Jsi vážně výjimečná* a ona se pokoušela vzkaz rozluštit. Jindy zas kreslival tvary; kruhy, hvězdičky a trojúhelníky. Když jí bylo devět, rodiče se rozvedli a on se odstěhoval. Pak lehávala sama ve velké posteli pod růžovou pokrývkou s fialovými pruhy a zírala na skvrny od zatékající vody, které hyzdily strop.

Když nakonec usnula, obvykle spala tvrdě dobrých sedm osm hodin. Občas s ní matka musela zatřást, aby ji probrala z hlubokého bezesného spánku.

V posledním roce studia na vysoké škole se to po jedné říjnové noci naráz změnilo. Začala trpět nespavostí, spánek jí přerušovaly živé sny a často se budila. Jednou po ránu se v dívčí koleji sešla s kamarádkami ze studentského spolku Chí Omega dole u snídaně a dozvěděla se, že v noci vykřikovala nesrozumitelná slova. Nellie se to tehdy pokusila zahrát do autu: „Jsem jen vystresovaná ze stát-nic. Zkouška z psychologie je prý hrozně těžká.“ A odešla si od stolu pro další šálek kávy.

Po téhle přírodě se odhodlala k návštěvě školní psycholožky, ale ani tam se nedokázala přimět, aby hovořila o teplé noci na počátku podzimu, která začala lahvemi vodky a smíchem a skončila policej-ními sirénami a zoufalstvím. Nellie se s terapeutkou sešla dvakrát, ale třetí schůzku zrušila a už se tam nikdy neobjevila.

Richardovi svěřila pár detailů jednou v noci, když se probrala z opakujících se nočních můr. Pevně ji objal a hlubokým hlasem jí šeptal do ucha: „Držím tě, lásko. Se mnou se ti nic nestane.“

Nellie v jeho náručí cítila bezpečí, po kterém patrně toužila odjakživa; i před tím neštěstím. Vedle Richarda se jí konečně poda-řilo znovu upadnout do zranitelného stavu hlubokého spánku. Jako by opět stála na pevné zemi.

Včera v noci se Nellie ocitla sama ve starém přízemním bytě. Richard odjel služebně do Chicaga a její nejlepší kamarádka a spo-lubydlící Samantha přespávala u nového přítele. Zdmi dovnitř pro-nikaly zvuky New Yorku: troubící auta, výkřiky, psí štěkot... Ačkoli kriminalita v Upper East Side patřila k nejnižším v okolí, okna bytu chránily ocelové mříže a dveře se zamykaly na tři zámky; ten největší Nellie namontovala, když se nastěhovala. Přesto potřebovala jednu sklenku chardonnay navíc, aby dokázala usnout.

Nellie si protřela slepené oči a pomalu se vysoukala z postele. Natáhla si froté župan a při pohledu na svatební šaty ji napadlo, zda by pro ně neměla v úzké skříni vyklidit trochu místa. Jenomže sukně

byla příliš objemná. V butiku pro nevěsty, obklopená dalšími nadýchanými krinolinami s třpytivými flitry, vypadala elegantně jako drdol mezi natupírovanými hlavami. Ale v přečpané ložnici vedle obyčejného oblečení a vratké poličky na knihy z IKEA připomínala disneyovské šaty pro princezny.

Na změnu bylo pozdě. Svatba se rychle blížila a všechno bylo nachystané do posledního detailu včetně ozdoby na svatební dort zpodobňující plavovlasou nevěstu a pohledného ženicha zachycené v dokonalém souladu.

„Ježíšimarjá, vždyť vypadají jako vy dva,“ řekla jí Samantha, když jí Nellie ukázala fotografii starých porcelánových figurek, kterou jí Richard poslal e-mailem. Ozdoba patřila jeho rodičům a Richard ji uchovával ve sklepě svého domu ve městě. Vyndal ji, když požádal Nellie o ruku. Sam tehdy nakrčila nos. „Nenapadá tě někdy, že on je tak dokonalý, že to snad ani nemůže být pravda?“

Richardovi bylo třicet šest, o devět víc než Nellie, a pracoval jako úspěšný investiční bankéř. Měl vyběhanou, svalnatou postavu, nenucený úsměv, který ostře kontrastoval s temně modrýma očima.

Při první schůzce ji vzal do francouzské restaurace a znalecky se someliérem diskutoval o burgundském. Na druhé rande, které se konalo jednu zasněženou sobotu, se měla teple obléct, a on se objevil s křiklavě zelenými plastovými sáňkami. „Znám nejlepší kopec v Central Parku,“ prohlásil. Měl tehdy na sobě vybledlé džín-
sy a vypadal v nich stejně dobře jako v dokonale střiženém obleku.

Nellie ale nežertovala, když na Saminu otázku odpověděla: „Každý den.“

Potlačila další zívnutí a seběhla sedm schodů vedoucích do maličké kuchyňky s linoleem, které ji záblo pod nohama. Rozsvítila lustr a všimla si, že tu Sam zase vybryndala med, kterým si sladí čaj. Lepkává tekutina stekla ke straně a v maličkém jantarovém jezírku teď bojoval o život šváb. Ani po několika letech života na Manhattanu se

jí z toho nepřestalo dělat zle. Nellie vyndala z dřezu jeden ze Saminých špinavých hrnků a švába pod něj schovala. *At' si s ním poradí sama*, pomyslela si. Dala vařit kávu, otevřela si notebook a pročetla e-mail: slevový kupon z Gap; vzkaz od matky, z níž se patrně stala vegetariánka, protože Nellie žádala, aby jí na svatební hostinu zajistila bezmasé jídlo; upozornění na splatnost kreditní karty.

Nellie si nalila kávu do hrnku se srdíčky a nápísem NEJLEPŠÍ UČITELKA NA SVĚTĚ – se Samanthou, která také učila v mateřské škole Learning Ladder, jich měly v kredenci celý tucet – a žíznilivě se napila. Na dnešek měla naplánovanou rodičovskou schůzku ve své třídě tříletých Vlčat. Bez kofeinu by mohla v „tichém koutku“ zdřímnout, a ona potřebovala být v plné síle. Jako první určitě přijdou na řadu Porterovi, kteří si nedávno stěžovali, že v dětech nerozvíjí kreativitu ve stylu Spikea Jonze. Navrhovali, aby vyměnila velký dům pro panenky za obří týpí, a dokonce jí poslali odkaz na Land of Nod, kde ho prodávají za 229 dolarů.

Až se odstěhuje k Richardovi, napadlo Nellie, po Porterových se mi bude stýskat asi stejně jako po švábech. Při pohledu na Samantin hrnek ji přepadl pocit viny. Sebrala brouka do ubrousku a spláchla ho do záchodu.

Mobil jí zazvonil ve chvíli, když pustila sprchu. Zabalila se do ručníku a spěchala do ložnice pro kabelku. Telefon v ní ale nebyl; Nellie ho vždycky někam zašantročila. Nakonec ho vyhrabala ze záhybů příkrývky.

„Haló?“

Ticho.

Skryté číslo. Na displeji se rozsvítila kontrolka hlasové schránky. Stiskla tlačítko, aby si vyslechla vzkaz, ale ozval se jen slabý, rytmický zvuk. Dech.

Asi nějaký prodejce, řekla si a hodila telefon zpátky na postel. O nic nejde. Občas prostě bývá přecitlivělá. Je toho na ni moc. Ale

za pár týdnů už bude sbalená, přestěhovaná k Richardovi a s kyticí bílých růží vykročí vstříc novému životu. Každá změna je náročná a u ní se teď naráz mění úplně všechno.

Jenomže tohle byl už třetí podobný telefonát za posledních pár týdnů.

Pohlédla ke dveřím a ujistila se, že je ocelová závora zajištěná. Vykročila ke koupelně, pak se vrátila, sebrala telefon a vzala si ho s sebou. Položila ho na okraj umyvadla, zamkla dveře, přehodila ručník na tyč a vlezla si do sprchy. Hned ale uskočila zpátky, protože ji postříkala studená voda. Otočila kohoutkem a třela si rukama paže. Maličký prostor zaplnila pára a ona si nechala vodu stékat po ramenou a zádech. Po svatbě se jí změnil příjmení. Možná si zařídí i jiné telefonní číslo.

Oblékla si lněné šaty a zrovna si na bledé řasy nanášela řasenku – do školky se líčila a pěkně oblékala právě jen na rodičovské schůzky –, když mobil na porcelánovém umyvadle hlasitě, nakřáple zavibroval. Cukla sebou, řasenka se jí obtiskla na kůži a nechala po sobě černou šmouhu pod obočím. Sklonila hlavu a na displeji našla příchozí zprávu od Richarda:

Nemůžu se dočkat, až tě večer uvidím, krásko. Počítám minuty. Miluju tě.

Při pohledu na slova od snoubence se najednou uvolnil dech, který od probuzení zadržovala v hrudi. *Taky tě miluju*, odepsala.

Večer mu o těch telefonátech řekne. Richard jí nalije sklenku vína a při rozhovoru si položí její chodidla do klína. Možná zná způsob, jak to skryté číslo vystopovat. Dooblékla se, přehodila si těžkou kabelu přes rameno a vyšla ven do vlahého jarního slunce.